Eerder verschenen titels van
Nienke van Dijken & Jasper Hofman:

Wil je met mij ruilen? (2021)

Het 'verzin-het-lekker-zelf' verhaal! (2022)

De koe zonder veren (2023)

De verhalendeur (2025)

ISBN 978-90-832258-4-5
NUR 282

Eerste druk 2026
Tekst 2026 © Nienke van Dijken
Illustraties 2026 © Jasper & Luit Hofman

Met dank aan onze dochter Wisse, voor de creatieve inspiratie waaruit Zwiertje is ontstaan.

Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd of gedupliceerd zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Een trotse uitgave van:

LOCUS jak
creatieve vormplaats

www.locusjak.nl

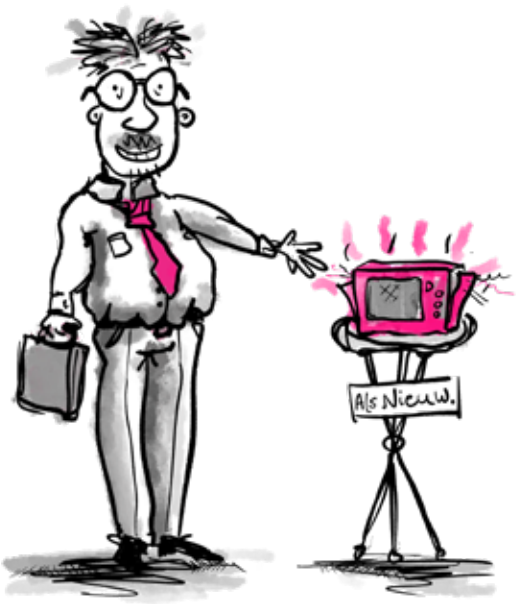
Nienke van Dijken

Zwiertje

Met illustraties van

Jasper & Luit Hofman

Als Nieuw.

Inhoudsopgave

1	De ruilwinkel	7
2	Zwiertje Enrico	15
3	Bubby	24
4	De Blije Bende	27
5	De uitnodiging	32
6	Het geheim	38
7	Een plan	41
8	Het vertrek	48
9	Bij de bakker	52
10	Hagje	55
11	Mevrouw Strak	61
12	Brianne	68
13	Droomwolken	72
14	Lijn 3	77
15	De duivenmevrouw	83
16	De rondvaart	93
17	Bella Rouge	101
18	De pâtisserie	116
19	Vrankrijk	128
20	De verrassing	136
21	De danswedstrijd	141
22	Het juryrapport	152
23	De terugreis	156
24	Weer thuis	161

GOEiE ZAKEN
RUILWINKEL
GRATIS EN VOOR NIKS
5

1

De ruilwinkel

In de straat waar Zwiertje woonde was de winkel van haar ouders niet te missen. Boven de deur hing een groot bord:

GOEIE ZAKEN

Zo heette de winkel. Volgens haar vader was het een uitstekende naam.
‘Want in deze winkel,’ zei hij altijd trots, ‘doen we alleen maar goeie zaken.’
Op het grote winkelraam stond in koeienletters:
RUILWINKEL – GRATIS EN VOOR NIKS
Gratis, stond er. Nou ja… het klonk misschien alsof je zomaar iets uit de winkel kon pakken en ermee naar buiten mocht lopen. Maar zo werkte het natuurlijk niet.

Je moest wel iets meenemen om te ruilen. Zwiertjes vader bepaalde of de ruil doorging. Dat lag er maar net aan wat je meebracht en wat je ervoor terug wilde hebben. Bij sommige spullen begonnen zijn ogen meteen te glimmen. Vooral als iemand iets ouds of kostbaars meenam om te ruilen. Zoals een bijna nieuwe broodrooster. Of een oud schilderij met de naam van een schilder die Zwiertje niet kende. Die spullen bleven meestal niet lang in de winkel. Haar vader had er duidelijk kijk op. Andere dingen bleven veel langer.

Voor de winkel, op het kleine stoepje, begon de uitdragerij al. Binnen was het niet veel anders.

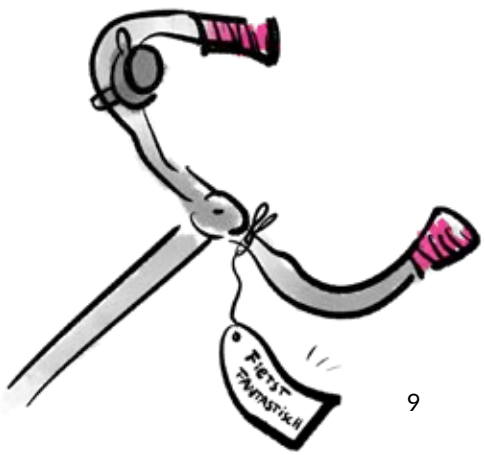
Je kon het zo gek niet bedenken of
Zwiertjes vader had het wel ergens staan.

Een la vol moertjes en schroefjes.
Misschien hoorde daar ergens nog een
hele kast bij.

Een half opgebrande kaars.
Zwiertje zag het al voor zich.
Twee verliefde mensen op een romantische avond. Met chips, cola en kaarslicht. Tot ze ruzie kregen over welke serie er op tv moest. Nu lag de kaars daar maar. Alsof hij wachtte op een tweede kans.

Een los fietsstuur zonder fiets. Daarmee kon je sturen, maar nergens heen.

En regenlaarzen.
Roze met zwarte
stippen.
Zwiertje vond ze
eigenlijk best mooi.
Alleen waren ze veel
te groot. Haar voeten
zouden erin verdwalen.

Een lege kooi waar
ooit een dier in had gezeten.
Misschien was het ontsnapt en
zwierf het nu ergens rond, blij
dat het eindelijk vrij was.

Een sleutel met een labeltje:
Niet vergeten. Iemand was hem
blijkbaar toch vergeten.

Die liep nu vast de hele dag te zoeken naar wat hij ook alweer vergeten was.

Een reusachtige, oude bruine koffer op wieltjes.
‘Die koffer is antiek,’ zei haar vader.
Zwiertje vond dat hij op een drol leek. Ze trok haar neus op.
‘Hij ruikt er ook een beetje naar,’ zei ze.
‘Dat is de geur van geschiedenis,’ zei haar vader. ‘Daar wordt zo’n koffer juist meer waard van.’
Zwiertje snoof nog eens.
Als geschiedenis zo rook, was ze eigenlijk best blij dat ze nog niet zo oud was.

Achter in de winkel, tussen een kast met oude tijdschriften en een rek vol jassen, had haar

moeder haar eigen nagelsalon. Nou ja, nagelsalon. Veel meer dan een klein hoekje was het niet. Er stond een smal tafeltje, met een felle lamp erboven. Op het tafeltje stonden flesjes nagellak in alle kleuren van
de regenboog. Rood. Paars. Glitterzilver.
En een kleur die volgens haar moeder ‘chique beige’ heette, maar die Zwiertje eigenlijk gewoon een beetje saai vond.

Aan de muur hing een plankje met vijltjes, schaartjes en kleine borsteltjes.
Naast het tafeltje stond een krukje waar klanten hun hand op een zacht kussentje konden leggen. Daar maakte haar moeder hun nagels mooi.

'Verzorgde handen zijn het visitekaartje van een mens,' zei ze altijd.

Zwiertje wist niet precies wat dat betekende. Blijkbaar konden je handen zomaar ergens op bezoek gaan. Dan moesten ze er natuurlijk wel een beetje netjes uitzien.
Zwiertje vond het heerlijk om door de winkel te struinen. Er was altijd wel iets nieuws te vinden. Haar vader was daar iets minder blij mee. Want Zwiertje kon haar armen en benen moeilijk stilhouden. Een keer zwaaide ze haar arm door de lucht en raakte

een oerlelijke vaas. Met veel kabaal viel hij in duizend stukjes op de grond.
‘Zwiertje!’ riep haar vader boos. ‘Ik word gek van dat gehups van jou! Ga jij maar gauw naar buiten. Of naar je kamer. Ga daar maar verder hupsen.’
Hupsen, noemde hij het. Zwiertje noemde het gewoon dansen.

2

Zwiertje Enrico

Toen Zwiertje nog in de buik van haar moeder zat, schopte en draaide ze er al flink op los.

Schop. Draai. Nog een schop.

‘Let maar op,’ zei haar vader. ‘Het is een jongen. Dat voel ik gewoon.’
‘Denk je?’ vroeg haar moeder.
‘Zeker weten. Met al dat geschop wordt het vast een profvoetballer.’ Hij dacht even na. ‘Of een bokser. Daar kun je ook goed geld mee verdienen.’
Hij had zelfs al een naam bedacht: Rico.
‘Dat is een stoere naam voor iemand die later hard kan schoppen,’ zei haar vader. ‘Of slaan. In een boksring.’

Maar toen werd de baby geboren. En het was een meisje.
‘Rica?’ probeerde haar vader.
Haar moeder schudde haar hoofd.
‘Riekie dan?’
‘Riekie...’ Haar moeder herhaalde het een paar keer:

‘Riekie. Riekie. Riekie!’

Nee, dat klonk meer als een kraaiende haan. Ondertussen zwierde de baby vrolijk met haar

armpjes in het rond.
Haar moeder keek naar haar.
‘Zwiertje,’ zei ze.
Haar vader keek nog eens naar de baby.
‘En Rico als tweede naam.’
Zo werd het Zwiertje Enrico.
Maar iedereen noemde haar gewoon Zwiertje.

Zwiertje viel op. Niet omdat ze zo hard praatte of omdat ze zo groot was, maar omdat ze altijd bewoog. Gewoon lopen deed ze nooit. Ze huppelde, draaide een rondje of sprong over een stoeptegel. Als er ergens muziek klonk, maakte ze er haar eigen danspasjes bij. Zelfs zonder muziek danste ze. Ze danste overal: op school, op de BSO of tussen de schappen van de winkel. Zwiertje droeg vaak een wijd rokje dat om haar benen zwierde als ze ronddraaide. Boven op haar hoofd stond een staartje recht omhoog. Net een kleine palmboom. Als ze huppelde of draaide, wipte het met haar mee.
Onder haar rokje droeg ze kriebelige gebreide

sokken van de buurvrouw. De buurvrouw breide namelijk sokken. Voor iedereen. Voor de pakketjesbezorger. Voor de kapper. Zelfs voor mensen die helemaal geen sokken wilden. ‘Wacht even!’ riep ze dan. ‘Jij hebt duidelijk nieuwe sokken nodig.’
Eigenlijk vond Zwiertje die sokken helemaal niet fijn. Het leek wel of er allemaal kleine kriebelbeestjes in woonden. Ze zat dan ook vaak aan haar benen te krabben. Maar ze droeg ze toch. Want als de buurvrouw Zwiertje

zonder haar gebreide sokken zag, riep ze meteen: ‘Ach, arm meisje! Straks krijg je nog koude voeten!’ En voor Zwiertje het wist, zat de buurvrouw alweer te breien. Nog een paar sokken. Die kriebelden precies hetzelfde.

Er was wel iets wat Zwiertje héél graag droeg: haar roze dansjurk, met glitters en strikjes op de rug. Die had ze voor haar verjaardag van haar tante gekregen. Zwiertje vond hem prachtig. Haar ouders vonden hem verschrikkelijk. ‘Veel te bloot,’ zei haar moeder.
Haar vader schudde zijn hoofd. ‘En veel te glimmend. Doe toch eens normaal. Je lijkt wel een stuiterende discobal. Straks wil iemand je

nog ruilen voor een magnetron.'
Zwiertje zag zichzelf al in de etalage van de ruilwinkel staan. Met een kaartje om haar nek:

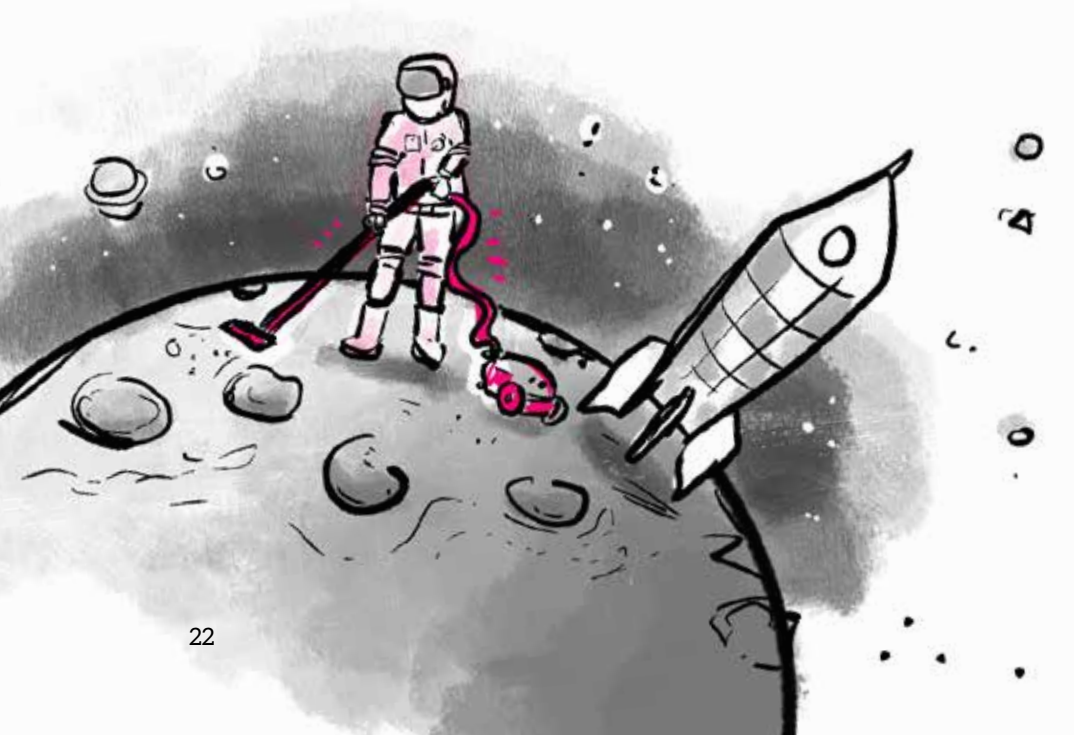
Van haar ouders mocht Zwiertje de jurk daarom alleen op haar kamer dragen. Maar dat vond ze niet zo erg, want op haar kamer kon ze dansen zoveel ze maar wilde.
Zwiertje mocht van haar ouders niet op dansles. 'Je kunt toch ook gewoon dansen op muziek van de radio?' zei haar vader. 'Geld betalen voor een beetje hupsen? Wat een onzin!'
Toch droomde Zwiertje ervan om later een beroemde danseres te worden. Met een eigen dansschool. Daar zou ze dansles geven aan alle kinderen die dat wilden. Gratis en voor niks.

‘Wat kost dansles?’ zouden ze dan vragen.
‘Niks,’ zou Zwiertje zeggen. ‘Echt helemaal niks.’
Omdat ze zelf niet op dansles mocht, bedacht ze haar eigen danspasjes. Soms mocht ze op de telefoon van haar moeder dansfilmpjes kijken, terwijl haar moeder de nagels van een klant mooi maakte. Zwiertje keek goed naar de dansers en probeerde hun bewegingen na te doen. Daar maakte ze haar eigen pasjes van. Soms gingen haar voeten heel anders dan ze van plan was. Maar ze bleef oefenen. Steeds opnieuw.

Haar ouders waren vaak druk met de winkel. En ze waren streng. Zwiertje moest zich netjes gedragen en vooral eerlijk zijn.
‘Je mag nooit liegen,’ zei haar vader altijd. Maar in de winkel hoorde Zwiertje hem soms

heel bijzondere dingen vertellen over de spullen die hij wilde ruilen.
‘Deze oude koffer is heel speciaal,’ zei hij dan. ‘Ooit was hij van een beroemde ontdekkingsreiziger.’
‘Dat meen je niet?’ zei de klant verbaasd.
Haar vader knikte ernstig. ‘Hij heeft er de halve wereld mee rondgereisd. En zelfs Amerika ontdekt.’
Een keer hield haar vader een stofzuigerslang omhoog.

‘Dit lijkt misschien een doodgewone stofzuigerslang,’ zei hij. ‘Maar vergis je niet. Deze slang is gebruikt bij de laatste ruimtemissie naar de maan.’
Het idee van een stofzuiger op de maan vond Zwiertje eigenlijk helemaal niet zo gek. Er lag daar tenslotte heel veel stof. Maar of die slang écht op de maan was geweest?
Zwiertje wachtte tot de klant de winkel uit was. Toen vroeg ze: ‘Papa, is dat wel echt waar?’
‘Wat maakt dat nou uit?’ zei haar vader.
‘Het kan toch best zo zijn!’ Daarna wuifde hij haar weg. ‘En nu wegwezen. Ga jij maar hupsen op je kamer.’